

PRÒXIMA ESTACIÓ: PLÀSTIC

El mirall de grafè s'encén gradualment, anuncia l'hora d'aixecar-se. Tot seguit, les persianes d'estil venecià pugen lentament i la llum provinent de les enormes pantalles publicitàries, situades davant de casa, il·luminen la cara d'en Ned. Un anunci és el primer que veu quan es desperta.

Quan arriba a la cuina, les llesques de pa d'espelta ja han sortit de la torradora i la nevera ha escopit la quantitat mil·limètrica i necessària de mantega. Un cop acaba d'esmorzar, llença cada residu per la trapa corresponent situada sota la pica de rentar plats. Han passat molts anys d'ençà que es van instal·lar a tots els edificis. Han patit algunes modificacions, neteges sanitàries i inclús alguna actualització amb la que s'han afegit trapes segons les necessitats i avenços socials. Es continuen respectant els colors que es feien servir als antics contenidors del carrer per diferenciar l'origen del material que es llença. Groc, verd, blau, marró. S'han afegit el lila, per a restes de productes d'higiene femenina i el taronja, per a elements tecnològics espatllats. Aboca les motlles de pa al marró, es dutxa, es vesteix i fa camí cap a la feina.

La seva jornada laboral comença aviat, però per sort, viu a prop del lloc de treball assignat per la jornada d'avui. Poques vegades ha de desplaçar-se lluny, però quan ho fa, no té massa problemes per trobar un kart amb què moure's. D'ençà que no hi ha cotxes a la superfície, no es triga gens a anar d'un lloc a l'altre de la ciutat i l'aire sembla menys contaminat. Avui li toca treballar a l'estació de Besòs. Segueix al mateix lloc que fa cinquanta anys, tot i que la seva utilitat ha canviat radicalment. L'ascensor, però, continua dient malament el pis en el qual se situa. Ningú sembla que li importi, sinó, ja ho haguessin arreglat.

Quan en Ned entra al despatx, el primer que fa és saludar la companya a qui substitueix el torn. Fa anys va passar alguna cosa més que mirades entre ells dos, no obstant això, no n'han tornat a parlar mai del tema. No perquè en Ned no vulgui. Així i tot, vol respectar la decisió de mantenir en secret el que va passar, i no mencionant el tema, sembla que el que va passar quedés en un simple somni. S'intercanvien paraules superficials i referents al treball com "ha funcionat bé el sistema avui?" o "a qui li toca de cap d'estació avui?", "Espero que no li toqui al capsigrany del Ben". Un cop s'acaba el cafè de màquina que té al despatx, comença la feina. Abans, però, com a bon amant de la

música pre-10G li agrada posar-se música retro als auriculars levitats. Avui vol tornar a escoltar la discografia de Daft Punk.

Tot i no haver-se llicenciat en Gestió dels Residus, el cas del Ben, com el d'alguns casos aïllats, és el d'un supervivent. Pertanyia a l'antic cos del Transport Metropolità de Barcelona. Era l'encarregat més jove de gestionar el funcionament de la línia groga. Quan l'Àrea Metropolitana de Barcelona va decidir deixar d'oferir els serveis del metro per ser una xarxa deficitària i que ningú feia servir, va acomiadar a la majoria dels treballadors, a excepció d'aquells que tenien coneixements tecnològics i d'intel·ligència artificial. Aleshores, el consorci de Barcelona Neta va impulsar un projecte pioner que havia de canviar la societat barcelonina, i que, posteriorment, es va escampar a totes les grans ciutats. Des de llavors, les antigues línies del metro recullen els residus que tots els habitants llencen per les trapes instal·lades a tots els edificis de la ciutat. Aquests residus són transportats amb cintes pneumàtiques, tecnologies magnètiques o amb la força de les mateixes aigües residuals dels immobles fins a les estacions de metro més properes. Gràcies a les perforacions subterrànies que es varen fer a finals de segle, i que van durar més que el temps que es va tardar a acabar la Sagrada Família, tots els habitants de la ciutat tenen una estació de metro a menys de deu minuts de casa seva. A un minut i mig si ets una llauna de refresc.

Un cop arriben a l'estació, els encarregats de les línies com en Ned, supervisen que la flota de trens hermètics recullin, sense cap error, les restes transportades. Activant i desactivant les trapes dels grans dipòsits i la premsa hidràulica que comprimeixen les deixalles a l'interior dels vagons, s'aboquen dins fins que no cau o hi cap res, i després, són transportades fins a la següent estació, on es repeteix el mateix procés. Un cop acaba la línia, els vagons es dirigeixen a una de les dues centrals de reciclatge, situades a l'exterior de la ciutat. Una en sentit Besós i l'altra en sentit Llobregat. Allà, els residus s'aprofiten per tornar a convertir-se en matèries primeres o fonts d'energia i tancar els cicles, contribuint a l'economia circular de la ciutat. L'energia generada serveix per abastir la infraestructura de transport i reciclatge de la ciutat.

Un cop s'ha assegurat que el funcionament de la xarxa és l'òptim i que els informes que genera la central són correctes, destina les seves últimes hores de la jornada a donar un cop de mà a la planta superior. Aquesta ha estat convertida en el punt verd del barri. Allà els habitants hi duen totes aquelles recialles que no poden abocar per les trapes, ja sigui per la seva mida o diversitat de materials.

Per en Ned, un home que ja compte els dies i les hores que li queden per jubilar-se i que ha viscut les dues cares del metro, s'alegra que hagin desaparegut les cares llargues i tristes que es trobava dia rere dia a l'antiga feina. Prefereix la coherència de moure matèria morta a coses que tot i no ser-ho de cap de les maneres, s'hi assemblin.

Pseudònim: **Enigma**